

Золотая голова,
Бълокаменная...

Той бързишката стигна у дома си, яви на домашнитѣ, че утрѣ тръгва за Москва, да слѣдва пакъ наукитѣ си, и захванъ да сбира съ трескава бързина пхтнитѣ си вещи.

Той натѣпка още тая вечеръ джамадана си, свърза и малко денкче, и спа тая нощъ дълбоко и непробудно, защото не бѣ спалъ нѣколко нощи наредъ.

Заранята се разбуди веселъ и бодръ. И за да си не даде възможность да мисли за Рада, той се занима съ мисльта за пхтиването си и за новия животъ, който ще заживѣе въ бълокаменната... И въсхитенъ той тънѣникаше:

Въ дали тебѣ, и обездоленъ
Москва, родимая моя,
Гдѣ блещетъ въ лѣсу колоколенъ
Величье русскаго края! Ахъ Москва...

Докараха и коня, който щѣше да го кара прѣзъ Балкана. За Москва! за Москва! казваше той, като туряше въ джамадана нѣкои забравени книги... Тѣй като бѣше се навелъ до прозореца, той машинално погледна на улицата и видѣ баба Лиловица — съ друга една бабичка. Той потръпна, но неволно се вслуша въ онова, което баба Лиловица гълчеше съ другата.

— Та сега ти, булка Лиловице, пакъ си останъ саминка?

— Ехъ, ами какво да се прави? вчера испратихъ Радка за Клисура. . . късаше ми се сърдцето, като тръгваше тѣй кахърна... Ехъ, Богъ нека си има милость за неж.

Кандовъ останъ, като гръмнатъ.

Слѣдъ единъ часъ той тръгна.

Той тръгна... за Клисура!

.

Сжщий день Николай Нетковичъ и Франговъ, удивлени отъ странната промѣна, що заблѣжихъ у студента, оти-